

Arrest

nr. 171 518 van 8 juli 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 26 mei 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 3 april 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 11 juni 2014 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 februari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 maart 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. GEENS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat L. DE WITTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 19 april 2011 diende de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf in, in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet). Zij vulde deze aanvraag aan op 26 juli 2011.

Op 7 maart 2012 nam de verwerende partij de beslissing waarbij de voormelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard.

Op 4 mei 2012 legde de verzoekende partij een verklaring van wettelijke samenwoning af met mevrouw O.

Op 29 augustus 2012 diende de verzoekende partij een nieuwe aanvraag om machtiging tot verblijf in, in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 29 oktober 2012 nam de verwerende partij wederom een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

Op diezelfde dag nam de verwerende partij een bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van de verzoekende partij.

Op 20 februari 2013 diende de verzoekende partij een derde aanvraag om machtiging tot verblijf in, in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Op 1 augustus 2013 actualiseerde de verzoekende partij haar aanvraag.

Op 17 mei 2013 werd een kind geboren uit de relatie van de verzoekende partij en mevrouw O.

Op 3 april 2014 nam de verwerende partij de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard. Dit is de thans bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 20.02.2013 werd ingediend en op datum van 01.08.2013 werd geactualiseerd door :

A., G. K. (...) (R.R.: (...)) nationaliteit: Ghana geboren te Sekondi op 13.03.1964 adres: (...) in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procédure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene verklaart dat hij een relatie heeft met de mevrouw O. B. (...) (R.R. (...)), die over verblijfsrecht beschikt in België, en dat zij wettelijk samenwonen. Echter toont hij niet aan waarom dit een buitengewone omstandigheid vormt waardoor hij niet naar zijn land van herkomst kan terugkeren. De verplichting om de aanvraag tot machtiging tot verblijf in te dienen via de gewone procédure betekent een tijdelijke scheiding en brengt geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich mee. Het staat de partner van betrokkene vrij hem naar zijn land van herkomst te vergezellen. Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat om verblijfsrecht te verkrijgen op basis van deze relatie, betrokkene zich in regel dient te stellen met de voorwaarden van het artikel 10 van de wet van 15.12.1980.

Ook het feit dat zij intussen samen een kind hebben, A. B. (...) (R.R. (...)) vormt geen buitengewone omstandigheid waardoor betrokkene niet naar zijn land van herkomst kan terugkeren om daar de aanvraag tot machtiging tot verblijf in te dienen. Deze verplichting houdt een eventuele tijdelijke scheiding in, wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Het kind van betrokkene kan zijn vader eventueel vergezellen.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van

herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8.

Het feit dat het betrokkene een beroep heeft ingediend bij de Raad beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken d.d. 29.10.2012 en dat dit beroep nog hangende is, verhindert betrokkene niet zijn aanvraag in te dienen bij de daartoe bevoegde diplomatieke vertegenwoordiging. Dergelijke procedure heeft geen schorsende werking en staan bijgevolg ook geen uitvoeringsmaatregelen in de weg. Betrokkene kan zich bovendien laten vertegenwoordigen door zijn raadsman in deze belangen te laten behartigen. De aanwezigheid van verzoeker op het grondgebied is hiervoor niet vereist, er staan andere communicatiekanalen ter beschikking van betrokkene op het procedureverloop te volgen en zijn raadsman de nodige informatie en instructies te verschaffen.

De overige elementen met betrekking tot de integratie van mijnheer – nl dat betrokkene al sinds 2010 in België zou verblijven, dat hij scrupuleus de Belgische wettelijke normen zou respecteren, dat hij zou proberen om een beetje nederland te leren, dat hij volledig ter beschikking zou staan van de arbeidsmarkt en dat hij mag stellen goed op weg te zijn om volkomen geïntegreerd te geraken in de Belgische maatschappij – hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. We stellen vast dat betrokkene geen bewijzen voorlegt van zijn eventuele integratie. Indien betrokkene deze bewijzen toch kan voorleggen dan kunnen deze het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.“

2. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, van artikel 8 van het EVRM, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 3.1 van het Kinderrechtenverdrag, van artikel 5 van de Richtlijn 2008/115/EG over de gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna verkort de terugkeerrichtlijn) en van de artikelen 24 en 51 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna verkort het Handvest).

De verzoekende partij stelt dat de overheid een afweging dient te maken tussen de motieven van de beslissing en de door de motieven veroorzaakte ontwrichting van haar leven. Ze stipt aan dat ze een gezin vormt met mevrouw O., een tot verblijf gemachtigde vreemdelinge, die uit haar vorige relatie een kind heeft. De verzoekende partij verklaart dat ze wettelijk samenwoont met mevrouw O. en dat zij een gemeenschappelijk kind hebben dat geboren werd op 17 mei 2013. De verzoekende partij betwist de motivering waar deze stelt dat het bestaan van een gezinsleven geen buitengewone omstandigheid is, evenmin als het gegeven dat er een gemeenschappelijk kind is. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat de verplichting om een aanvraag in te dienen volgens de gewone procedure slechts een tijdelijke scheiding van het gezin met zich meebrengt en dat het de partner vrijstaat om haar te vergezellen naar haar land van herkomst, alsook dat het gemeenschappelijk kind haar eveneens kan vergezellen. De verzoekende partij is van oordeel dat hierbij uit het oog wordt verloren dat haar partner moeder is van een minderjarig kind dat hier school loopt en dat zij hier werkzaam is, zodat zij hier onmogelijk gedurende de lange tijd die het doorlopen van het wachten op een visum gezinshereniging noodzakelijk met zich meebrengt België zou kunnen verlaten zonder gevolgen voor haar tewerkstelling. Tevens zou zij het risico lopen haar eigen verblijf te verliezen wanneer de wachtperiode voor het verkrijgen van een visum langer bedraagt dan de wettelijk toegelaten periode dat een vreemdeling die toegelaten is tot verblijf het Rijk kan verlaten. Ze stipt ook nog aan dat het oudste kind school loopt en geen enkel band met Ghana heeft, de taal niet machtig is en niet opgewassen is tegen het klimaat. Wat betreft het jongste kind bestaat er een risico op tropische ziekten en dient rekening gehouden te worden met de gebrekkige medische zorg in Ghana. Verder stelt de verzoekende partij dat indien de kinderen haar vervoegen dit de scheiding van de moeder met zich meebrengt. Zij wijst op het belang van de aanwezigheid van beide ouders in de ontwikkeling van zeer jonge kinderen. Voorts stelt de verzoekende partij dat de verwerende partij geen rekening houdt met de aanwezigheid van haar broer die nauwelijks vijf jaar is en haar eveneens als vader beschouwt. Evenmin wordt rekening gehouden met de ouders. De verzoekende partij stipt nogmaals aan dat zij de vader is van een minderjarig kind dat toegelaten is tot verblijf op het Belgisch grondgebied. Volgens de verzoekende partij blijkt nergens uit de bestreden beslissing dat er rekening werd gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- en

familieleven en de gezondheidstoestand, zoals voorzien is door artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Opnieuw stelt ze dat de bestreden beslissing tot gevolg heeft dat het jonge kind gescheiden zal worden van zijn vader, nu hij verblijfsrecht heeft en het niet haalbaar is om het jonge kind mee te nemen naar Afrika, waar zijn gezondheid mogelijk gevaar zou lopen. Verder wijst de verzoekende partij op artikel 8 van het EVRM. Zij stelt dat er niet betwist kan worden dat zij een gezinsleven heeft. Dit gezinsleven is erkend door de stad Antwerpen die de verklaring van wettelijke samenwoning acteerte en bevestigde na verscheidene controles. Ze meent dat er een verplichting bestaat voor België om het recht op gezinsleven te handhaven en dat zulks dient te gebeuren aan de hand van een evenredigheidstoets. Opnieuw stelt ze dat uit geen enkel element van de bestreden beslissing blijkt dat er rekening werd gehouden met het hoger belang van beide kinderen die deel uitmaken van haar gezin. Verder stelt ze dat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 5 van de Richtlijn 2008/115/EG en wijst ze op het belang van artikel 24 van het Handvest i.v.m. de rechten van het kind. Ze herhaalt dat de verwerende partij op de hoogte was van het bestaan van het minderjarig kind. De bewering dat eventueel een tijdelijke scheiding geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich zou meebrengen toont volgens haar nog niet aan dat de scheiding in het belang van het kind zou zijn. Opnieuw herhaalt ze dat de bewering dat het kind zijn vader kan vergezellen voorbijgaat aan het feit dat haar partner haar niet kan vergezellen zonder verlies van werk, zeker nu het ander kind hier school loopt en dit noodzakelijkerwijze de scheiding van de moeder tot gevolg zou hebben. De verzoekende partij stipt aan dat het bestaan van een minderjarig kind dat toegelaten is tot een verblijf in België, alleen al een buitengewone omstandigheid zou moeten uitmaken of dat minstens zou moeten blijken in het licht van de hiervoor vermelde bepalingen waarom het bestaan van een gezinsleven en de geboorte van een kind niet kan worden beschouwd als buitengewone omstandigheid. Ze stipt ook nog aan dat haar relatie met haar minderjarig kind geen gewone sociale relatie is.

De verzoekende partij betwist het onderdeel van de motivering waarin de verwerende partij van oordeel is dat het ingeroepen gezinsleven geen buitengewone omstandigheid vormt omdat *“de verplichting om de aanvraag tot machtiging tot verblijf in te dienen via de gewone procedure (...) een tijdelijke scheiding (betekent)”* en *“het de partner van betrokkene vrij (staat) hem naar zijn land van herkomst te vergezellen”* en *“het kind van betrokkene kan zijn vader eventueel vergezellen”*.

Waar de verzoekende partij stelt dat de verwerende partij uit het oog verliest dat haar partner ook moeder is van een ander minderjarig kind dat hier school loopt en dat haar partner werkzaam is, dient de Raad op te merken dat de verzoekende partij dit feitelijk gegeven niet aan de verwerende partij heeft meegedeeld en dat dit evenmin uit de stukken van het administratief dossier blijkt, zodat het de verwerende partij niet ten kwade kan worden geduid hier geen rekening mee te hebben gehouden en hierover niets gemotiveerd te hebben. Het hele betoog i.v.m. de scheiding van de moeder met haar eerste kind, de ontwrichting van het gezin op dit punt en het onderbreken van het schoolgaan van het oudste kind kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing aangezien zoals voormeld werd, deze gegevens niet aan de verwerende partij gekend waren bij het treffen van de bestreden beslissing en de Raad zich bij de beoordeling van de wettigheid van de bestreden beslissing, dient te plaatsen op het ogenblik van de beoordeling.

In zoverre de verzoekende partij stipuleert dat haar partner haar eigen verblijfsrecht dreigt te verliezen indien ze hem vergezelt, dient toch wel te worden vastgesteld dat de vreemdelingenwet een procedure voorziet voor vreemdelingen met verblijfsrecht in België waarbij zij zonder problemen voor langere tijd in het buitenland kunnen verblijven en nadien naar België kunnen terugkeren. Het komt er enkel op aan de voorziene procedure correct op te volgen. Hiermee toont de verzoekende partij geenszins aan dat haar partner in de onmogelijkheid zou verkeren om haar te vergezellen.

Het betoog van de verzoekende partij dat haar jongste kind te jong is om haar te vergezellen omwille van een gebrekkige medische zorg in Ghana, een risico op tropische ziekten en het klimaat aldaar, wordt op geen enkele wijze onderbouwd door stukken. Het betreft een loutere bewering van de verzoekende partij. Los van het feit dat het risico op een tropische ziekte hypothetisch is en dat er preventieve maatregelen kunnen worden genomen tegen dergelijke ziektes, toont de verzoekende partij met deze eigen bewering die niet ondersteund is door objectieve gegevens, niet aan dat zij in de onmogelijkheid zou zijn om zich te laten vergezellen van haar jongste kind.

Waar de verzoekende partij stelt dat de bestreden beslissing niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet doordat zij geen rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan, kan zij evenmin worden gevolgd nu uit de motieven van de bestreden beslissing wel degelijk blijkt dat de

verwerende partij rekening heeft gehouden met het gezinsleven en met het hoger belang van het kind. Zoals hiervoor reeds uiteengezet kon de verwerende partij slechts rekening houden met de feitelijke gegevens die haar bekend waren. In zoverre de verzoekende partij van oordeel is dat er ook zou gemotiveerd moeten worden over haar gezondheidstoestand, dient aangestipt te worden dat de verzoekende partij op geen enkel ogenblik heeft aangegeven dat zij of haar gezinsleden gezondheidsproblemen hadden. Ook in haar verzoekschrift brengt zij hieromtrent geen concrete gegevens aan. De verklaring van de verzoekende partij dat de gezondheid van het jonge kind gevaar zou lopen indien het haar vergezelt, is niets meer dan een blote bewering die niet door het minste begin van bewijs wordt gestaafd.

Het betoog van de verzoekende partij laat niet toe een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet vast te stellen.

Ook wat het onderzoek naar een mogelijke schending van artikel 8 van het EVRM betreft, dient de Raad zich te plaatsen op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing. De verwerende partij betwist niet dat er een gezinsleven is doch achtte artikel 8 van het EVRM niet geschonden daar uit de stukken van het administratief dossier niet kon worden vastgesteld dat er beletsels waren voor het verder zetten van het gezinsleven in het land van herkomst van de verzoekende partij. Nazicht van de stukken van het administratief dossier toont inderdaad aan dat er in dat dossier geen stukken zitten welke wijzen op een beletsel voor de partner en het jongste kind om de verzoekende partij te vergezellen.

Met haar betoog maakt de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk. Evenmin kan de verzoekende partij worden gevolgd waar zij hieruit afleidt dat de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en de het evenredigheidsbeginsel geschonden zou zijn.

De Raad treedt het standpunt van de verzoekende partij niet bij in zoverre zij van oordeel is dat het ouderschap van een in België geboren en getogen minderjarig kind dat toegelaten is tot verblijf op zich een buitengewone omstandigheid uitmaakt. De procedure voorzien in artikel 9bis van de vreemdelingenwet is een uitzonderingsprocedure en dient om deze redenen strikt te worden toegepast. Buitengewone omstandigheden zijn omstandigheden die het voor de verzoekende partij buitengewoon moeilijk maken om de aanvraag om machtiging tot verblijf in het land van herkomst in te dienen. Indien de verwerende partij, zoals in casu, op basis van de stukken van het administratief dossier vaststelt, dat de verzoekende partij zich voor de duur van de procedure kan laten vergezellen van haar partner en kind, lijkt het de Raad niet kennelijk onredelijk te stellen dat dit gegeven op zich geen buitengewone omstandigheid vormt. De verzoekende partij toont evenmin aan dat het hoger belang van het kind hierdoor geschonden zou worden. Door te stellen dat haar partner en haar kind haar kunnen vergezellen, miskent de verwerende partij geenszins het ouderschap van de verzoekende partij, het belang van de minderjarige en meer bepaald diens recht op aanwezigheid van zijn beide ouders.

Daar waar de verzoekende partij stelt dat ze de redenering van de bestreden beslissing niet kan volgen waar wordt gesteld dat gewone sociale relaties niet vallen onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM en dit omdat het ouderschap geen gewone sociale relatie is, dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij een verkeerde lezing geeft aan de bestreden beslissing. Nergens blijkt uit de bestreden beslissing dat de verwerende partij de relatie met haar kind beschouwt als een gewone sociale relatie. De verwerende partij erkent daarentegen het gezinsleven doch meent dat de bestreden beslissing geen inbreuk inhoudt op dit gezinsleven.

Een schending van de door de verzoekende partij aangehaalde bepalingen wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht juli tweeduizend zestien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. CAMU